

V době, kdy středověk již téměř končil, ale vyobrazení pohanských bohů se stále objevovala v tzv. vysokém umění jen zřídka, byly relativně prosté předměty doslova pokryté antickými příběhy a klasickými mýty. Malby na florentských svatebních truhlicích *quattrocenta* představovaly některé výjevy opomíjené nebo zapomenuté po staletí. Svatební truhlice, zvané *cassoni*, tak hrály důležitou roli ve formování profánního malířství italské renesance. Tato práce se zabývá dvěma deskami z *cassone* ze sbírek Národní galerie v Praze, Paridovým soudem a Únosem Heleny. Je zaměřena na jejich ikonografii a její zdroje. Větší pozornost je věnována postavě s křídly na hlavě z Paridova soudu. Ta je identifikována jako Venuše, která se ve florentském umění 15. století objevuje s křídly často. Zváženy jsou také možné literární zdroje tohoto specifického atributu.